

Серце б'ється в унісон з ВЕСНОЮ.

Цей номер «А + Б» – Весняний. Тому що весна – це пробудження природи, а природа, як і жінка потребує ніжності, доброти, лагідності. І добре зробили ті, хто близько 90 років тому придумали для жінок свято 8 березня. Адже в цей час, разом з першими весняними променями сонця, розквітає кохання, разом з сонячними шедротами все в житті сповнюється новими животворними силами.

Посміхніться, і доля обов'язково всміхнеться у відповідь!

ЩО ЧОЛОВІКИ ДУМАЮТЬ ПОРУЧ З НАМИ?

Напередодні жіночого свята редакція «А + Б» вирішила провести бліцопитування чоловіків в віці від 17 і старше. Темою його було: *«Що передусім цінимо в жінці?»* Треба було 7 запропонованих відповідей розставити по місцях як кожний мужчина цього бажає. В II частині опитування треба було вирішити *«Що жінки вміють найкраще?»*

Відповіді на них були дуже цирими, інтелігентними і свідчили про те, як чоловіки цінують жіночі якості, адже окрім чоловіків краще жінку не оцінить ніхто.

Хоч, якщо зробити статистичне підрахування чоловіки багато в чому бували однаковими .. як, до речі, і жінки.

А. Чи для вас жінка - це передусім ...

1. Щастя
2. Сім'я
3. Кохання
4. Товариш, друг
5. Мати ваших дітей
6. Ваша протилежність
7. Секс

Б. Найкраще жінки вміють ...

1. Працювати
2. Мріяти
3. Кохати
4. Доглядати за чоловіком
5. Виховувати дітей

А.В.МІШИН, професор кафедри технології будівельного виробництва.

А. 1; 3; 4; 7; 2; 5.

Б. 1; 2; 5; 3; 4.

М.М.ОСЕТРІН, проректор.

А. 1; 2; 3; 4; 5.

Б. 1; 2; 3; 4; 5.

А.ВАКУЛЮК, голова студентського профкому.

А. 1; 4; 3; 7; 2; 5; 6.

Б. 1; 2; 3; 4; 5.

П.П.ЧЕРЕДНИЧЕНКО, заступник декана МБ.

А. 5; 1; 4.

Б. 2; 3; 4; 5.

Анонім, (кафедра політичної економії).

А. 1; 2; 7; 4; 5; 6.

Б. 2; 1; 3; 4; 5.

Сергій ПАВЛЮК, У курс ПЦБ.

А. 1; 3; 2; 7; 5; 4; 6.

Б. 2; 3; 5; 1; 4.

Максим ПАСІЧНИК, аспірант.

А. 1; 3; 2; 7; 4; 5; 6.

Б. 3; 2; 4; 5; 1.

В.А.МАЛИНОВСЬКИЙ, професор кафедри рисунку.

А. 4; 5; 1; 2; 3; 6.

Б. 1; 2; 3; 4; 5.

Є.О.РЕЙЦЕН, доцент кафедри МБ.

А. 1; 5; 7; 2; 3; 4; 6.

Б. 2; 5; 1; 3; 4.

Я.М.ЯКИМІВ, голова приймальної комісії.

А. 3; 4; 7; 2; 1; 5; 6.

Б. 3; 5; 2; 1; 4.

Олександр НІКОЛАЄВ, У курс ПЦБ.

А. 1; 3; 2; 5; 7; 4.

Б. 2; 3; 4; 5; 1.

РАДА ВЕТЕРАНІВ СПОДІВАЄТЬСЯ ... І МИ РАЗОМ З НЕЮ.

Колектив університету готується гідно зустріти своє сімдесятиріччя. І хоч у нас нині важкий час, але можна визначити в роботі в роботі університету і деякі зміни на краще. Так, кращими стали якість і зміст учбової і методичної роботи, почали друкуватись учбові посібники. Приємно відзначити і успіхи у виховній роботі серед студентської молоді. Так, в 1997 році в академічних групах викладачі і ветерани війни провели 127 лекцій і бесід. Найчастіше виступали серед студентів ветерани війни О.С.Тронін, І.І.Тичина, І.С.Дзюбко. Темою зустрічей з молоддю були розповіді про бойовий шлях радянської армії, відомих воєначальників в період Великої Вітчизняної війни, знайомили молодих людей з героїзмом воїнів під час оборони Москви, нашого рідного міста. Студентам було цікаво дізнатися і про успіхи нашого будівельного університету за 60 років, що минули, розповідали студентам і про відомих вчених в галузі будівництва, що викладали в нашому університеті. Такі лекції і бесіди проходили в музеї КДТУБА, де є стенди, багато фотографій, альбомів, з яких можна детально дізнатися про історію університету, людей, що доклали всіх зусиль, щоб наш вуз одним із кращих по підготовці майбутніх будівельників. Наш музей, який очолює С.М.Кролікова, підготував (і продовжує це робити) багато матеріалів, стендів про ветеранів Вітчизняної війни, про корифеїв будівельної науки.

На базі клубу університету створено центр культури та дозвілля. Тут проводяться вечори пісні, зустрічі з дітьми мистецтва і культури.

Деканати та громадські організації факультетів висвітлюють свою роботу в стінних газетах і листівках, разом з цим не залишаються без уваги й недоліки і негативні сторони життя студентів. В університеті створено раду по керівництву виховною роботою в колективі. Але попри всьому ця копійка робота в університеті має багато недоліків. Так, в стінах університету студенти палять цигарки, пишуть на стінах, столах, в туалетгах непристойні слова, ламають меблі, зривають газети на факультетах і кафедрах, не беруть світла й тепла в аудиторіях. Деякі

викладачі до цього часу ще не стали вихователями молоді, а разом зі студентами ходять в університеті в головних уборах, палять цигарки в коридорах ... Дуже прикро, що є випадки з'явлення співробітників та студентів в університеті в нетверезому стані. Шкода, що наша молодь не стає вихованою, не поважає старших людей. Наприклад, студенти у вхідних дверях рідко пропустять жінку або викладача.

Рада ветеранів в квітні 1996 році через газету «А + Б» вже зверталась до колективу університету, де говорила про поліпшення виховної роботи. І зараз ми ще раз прагнемо звернути увагу на важливість цієї роботи. Необхідно зберегти престиж передового учбового закладу України і кузню висококваліфікованих кадрів будівельників.

Рада ветеранів війни та праці звертається до ректорату університету:

- застосувати всі заходи для зміцнення учбової дисципліни, підвищення відповідальності кожного члена колективу за виконання свого службового і громадського обов'язку, тобто виконання Правил внутрішнього розпорядку в університеті;
- заборонити паління цигарок та розпиття алкогольних напоїв в стінах нашого закладу;
- ввести чергування викладачів і студентів в I та II зміну навчання;
- зажадати від викладачів і співробітників вимогливішого ставлення до себе і студентів в навчанні, поведінці і збереженні майна і лабораторного обладнання.

Ми, ветерани, просимо ректорат, деканів факультетів, керівників кафедр і підрозділів бути більш вимогливими до порушення дисципліни, якості учбової, наукової роботи, відвідування лекцій студентами.

Сподіваємося, що колектив університету відгукнеться на це звернення і робота поліпшиться, збережуться глибокі традиції кращого університету на Україні серед будівельних і архітектурних вузів.

РАДА ВЕТЕРАНІВ

✂ ВІТАЄМО ! ✂

Біру Михайлівну Угод - професора кафедри охорони труда і навколишнього середовища
Андрія Яковича Укачука - завідуючого кафедрою теплогазопостачання і вентиляції
Вадима Євгеновича Богуславського - доцента кафедри ремонту будівельних машин
Олександра Сергійовича Троніна - директора підготовчих курсів
Василя Олександровича Пемешка - доцента кафедри електротехніки і електроприводу
Валентину Іванівну Філіпенко - доцента кафедри політекономії

З ЮВІЛЕЄМ, ДОРОГІ ДРУЗІ !

✂ Нехай творчі успіхи, щасті, здоров'я, радість та удача разом будуть у житті!
Бажаємо вірної любові, домашнього тепла і впевненості в своїх силах!

СТУДЕНТИ, КОЛЕГИ, ДРУЗІ ✎

СІМ РОКІВ ВТРАТ І СПОДІВАНЬ

У жовтневі дні 90 р. студенти нашого університету разом зі студентами інших вузів України святкували перемогу. У результаті їхніх вимог пішов у відставку Голова Ради Міністрів В. Масол, і незабаром були призначені парламентські вибори. Здавалося ста-ре, що гальмувало подальший поступ суспільства, назавжди відкинута. Проте через сім років біля стін Верховної Ради молоді люди-активісти об'єднання «Лімо» разом із студентами Київського університету, університету «Києво-Могилянська академія», Медичного університету знову роздавали листки з вимогами: «під-вищення стипендії до 70,9 грн., надання кредитів для здобуття освіти, стипендію всім студентам, транспортні пільги - на весь рік». Молоді бунтарі готові у випадку ігнорування їх вимог до нового страйку, а то й до акції голодування.

Ці, як і інші події, свідчать про те, що в романтичному пориві тих днів «студентської революції» що-сь важливе суспільство не побачило. Чи так усе складалося в державі, як тоді уявлялося? А чим жи-ве теперішнє студентство? Хто чує його голос? Що діється взагалі з освітою і вищою, зокрема, в нашій країні, яка волею долі отримала нарешті свою незалежність?

Однозначної якоїсь втішної відповіді на ці, як і на інші питання поки що немає. Особливістю нашого сучасного суспільства є те, що політичний конфлікт в ньому злився з кризовими ситуаціями в економічній, соціальній та духовній сферах і набрав всеохоплюючого кризового стану усього українського суспільства. В умовах системної кризи, що приголомшила наш народ, постало питання - чи існує взагалі рятівне коло, аби освіта в нашій молодій державі врешті одержала права не на виживання, а на життя?

Мабуть час політичних вимог минув: суверенітет вже здобуто. Хоча це всіх проблем не вирішило. Тепер на перший план в галузі освіти виходять більш матеріалістичні вимоги. Американські вчені

однією зі своїх математичних моделей довели, що вуз здатен саморозвиватися, так би мовити, до безконечності лише за умови своєї незалежності. Але і без математичних моделей неважко побачити абсурдність підходів до освіти взагалі і, зокрема, до вищої в нашій країні. Ми ніяк не переламаємо себе в бік загальноновизнаної в світі істини. Так, освіта для держави - справа стратегічна, але вона створює лише необхідні умови для її розвитку та розмаїття. Справа ж (незалежних, не засмуканих інструкціями, багатоступеневим ліцензуванням, поборами у вигляді податків та хабарів) вузів не відстати у конкурентній боротьбі та забезпечити при цьому якість навчання й виховання. Не логіка, а суцільний абсурд полягає в тому, що міністерські працівники, урядовці, запропонували програму «Україна ХХІ століття», нав'язавши «Закон про освіту», які відпрацьовані за соросовським рецептом латання дірок, не хочуть розуміти, що кризи в освіті можна подолати зусиллями держави і суспільства. І за умови, якщо йти вивереним й глибоко обгрунтованим власним шляхом.

Варто усвідомити, що сьогоднішня система освіти України зароджувалась і розвивалась за зовсім інших реалій, створювалась для іншої соціально-економічної моделі суспільства. Нині ми маємо іншу державу з іншою перехідною структурою економіки та новими вимогами до фахівців. Об'єктивні обставини, що не-передбачено склалися, викликали гостру необхідність реформування освіти відповідно до вимог та потреб суспільства. Реформування могло б пройти менш болісно, якби наша держава мала сьогодні відповідне економічне підґрунтя, а не падіння в безодню. На хвилі демократичних сподівань наші вітчизняні «демократи» показали себе немилосердними критиками «мотлоху минулого», обіцяючи засвоєння

найкращого досвіду світової педагогіки, озолотити національну освіту. Що ж сьогодні, в момент безприкладної кризи народної освіти, їм невістачає для захисту школи, вузу, вчителя, педагога - часу, розуму, сміливості або чесності? Адже на їх очах з їхньої вини вчитель, викладач опинились на вулиці з протягнутою рукою. Як їм, освітянам, жити, дивитись у вічі учням, студентам - приниженим, пограбованим, напівголодним. Сягати розумне, доброзичливе, вічне, бачачи, що наші «розумники» діють за чикагськими рецептами, що студентський обід коштує 2-3 грн. за 10-15 гривневої стипендії. Що вуз не має грошей для оплати комунальних послуг, придбання найнеобхідніших навчальних посібників, обладнання. Нинішнім пустобрехам, що так голосно обливають брудом попередні досягнення вищої школи, корисно не забувати, що «найреволюційніші» їх обіцянки знаходили підтримку й розуміння у освітян до певного моменту. Але не можуть вони підтримувати політику, змістом якої «хватай, що можеш, набивай кишені» (газ. «Голос України» за 14.07.1992 р.) або різке скорочення коштів на утримання ніби-то занадто великої кількості вузів, заміна старшого покоління вітчизняних викладачів закордонними корифеями «неідеологізованої» науки або представниками із діаспори, орієнтованими особливо на цінності американської цивілізації, ліквідацію усього того, що пов'язано не з ідеологією взагалі, а безпосередньо з соціалістичною ідеологією, підготовка фахівців, здібних й бажаючих підкорити Україну іноземному пануванню, перетворення викладачів й студентів в сучасних ідейних манкуртів тощо.

Здійснення такої або подібної політики в галузі вищої освіти є не просто помилковою, а усвідомленим злочином перед народом України. Адже у недалекому минулому для молодих людей України отримання професійної

СІМ РОКІВ ВТРАТ І СПОДІВАНЬ

(Продовження. Поч. на 3 стор.)

освіти, у тому числі і вищої, було масовою соціальною потребою. Завдяки їй задоволення, кожний, хто її отримав, має можливість знайти роботу, яка б відповідала його уявленню про місце в суспільстві, середовище свого спілкування, своє матеріальне забезпечення. Тому освіта виступала для молодої людини в якості особливий цінності, в обмін на яку вона могла отримувати інші цінності та блага для своєї життєдіяльності. До того ж поступово усвідомлювалась та обставина, що справа не тільки і не стільки у самому факті освіти, але і в тому який рівень майстерності фахівця, обумовлений також і розвитком його інтелекту. Саме тому отримали широке розповсюдження різноманітні курси й програми навчання творчій діяльності, зокрема технічній творчості. Молоді люди засвоювали методи творчої діяльності виключно за своїм власним бажанням і цей факт свідчить про те, що освіта й інтелект, зокрема, виступали для студентів в якості особливий цінності, яку потрібно не тільки зберігати, але й накопичувати або систематично нарощувати. Ця обставина була не тільки феноменом свідомості для більшості вузівської молоді, але явно проявлялась усвідомленням соціальним феноменом у поведінці чисельних соціальних груп. Отже, наш вітчизняний досвід довів сполучення або єдність характеристик інтелекту як ресурсу і як цінності. Як ресурс він виступав у ситуаціях його використання, а як цінність - у ситуаціях нагромадження, нарощування для наступного можливого використання. І чого варті верескливі заяви реформаторів - «демократів» про необхідність зруйнування попередньо набутого досвіду в галузі освіти. Наслідком так званих демократичних змін багато ланок освіти переросли із занедбаного стану за причин «залишкового недоумства» в їх глибоку кризу. Теперішні можновладці схоже навіть не розуміють ступеню такої кризи. Тому знову орієнтують на якість косметичні заходи структурного чи організаційного характеру, котрі мабуть і необхідні, але не вирішують проблеми збереження, відродження освіти, науки і культури в Україні, не кажучи про їх подальший поступ.

Якщо наша мета - сильна держава, що гарантує безпеку, добробут та духовний розвиток її громадян, то цього можливо досягти лише за умови ефективної поряд з економічною, соціальною освітньої політики.

Розбирати будівлю простіше, ніж її мурувати. На численних прикладах ми бачимо, до яких тяжких наслідків веде руйнування застарілого, коли нове ще не збудовано. Відомо істина: що нижче падає дійсність, то яскравіше і виразніше виступають ідеали. В цьому можна переконатись на дослідженні, аналізі соціально-політичних аспектів молодіжної субкультури, складовою якої є студентство.

Складність, різноманітність, динамічність сучасної ситуації в Україні, пронизаної жорсткою боротьбою протилежних сил, обумовили загострення суспільних суперечностей. Серед них слід нагадати про протиріччя між «батьками» та «дітьми», яке характерне для будь-якого суспільства на всіх етапах його розвитку. Але в конфлікт поколінь воно переросло у другій половині нашого сторіччя у зв'язку із конституюванням так званої «технологічної цивілізації». Фізіологічна акселерація молодих людей супроводжувалась різким зростанням тривалості періоду їх соціалізації (інколи до 30 років), викликаного необхідністю збільшення часу на освіту і професійну підготовку. Паралельно з конфліктом поколінь виник і феномен «молодіжної культури». Якщо раніше культура не ділилась на культуру дорослих і молодих, то з часом з'явилися серйозні відмінності у «батьків» та «дітей» і в ціннісних орієнтаціях, і в моді, і в засобах комунікацій, а інколи і в способі життя в цілому.

На це дослідники звернули увагу лише в середині ХХ ст. у зв'язку з тим, що молодь - майбутній лідер нації. В умовах соціальної нестабільності і загострення політичної боротьби різноманітні політичні сили потребують прибічників, до того ж найбільш керованих та фанатичних можливо знайти лише в молодіжному середовищі. Саме змолоду людина здібна палко захоплюватись, стати безрозсудливим прихильником ідеї, прагне до нестримного об'єднання зі своїми ровесниками. Це дає підґрунтя для створення мо-

лодіжних секцій різних політичних партій й організацій.

Сучасну ситуацію в Україні можна визначити як стадію боротьби між старою системою цінностей, що давала суттєві збої, і новою системою, яка тільки що народжується. Наступає час, коли молодій людині на порозі життя вже не зустріти готовий ідеал, а кожній доведеться самій визначити зміст і напрямок свого життя, коли особистість відчуватиме за себе відповідальність за все, що робить, і все, чого не робить. Юність - період спроб і помилок, період вибору.

Із чого ж обирає людина? Кожний з нас - спадкоємець всієї попередньої культури людства - має право вибрати із усього розмаїття її моральних, політичних, естетичних та інших цінностей. Це розмаїття безмежне. Однак об'єктивними умовами існування ми вже поставлені певним способом в обмежене коло можливостей, котрі обумовлені і генетичними, і соціальними, і політичними, і національними, і економічними та багато іншими факторами.

Теперішнє невизначене, остаточно не визначене наше суспільство робить такий вибір досить складним. З одного боку декілька поколінь в силу зрозумілих історичних причин відірвані від джерел своєї культури. Безодня між верхніми і нижніми поверхами української культури, відірваність еліти від широких інтелегентських і народних верств в даний час не тільки зберігається, але і поглиблюється. З іншого боку, молоді настирливо нав'язується красиво упакований сурогат інших культур, продукт масової культури, енергетичні проповіді «нових місіонерів» як із Заходу, так і зі Сходу, різноманітні і такі, які суперечать одна одній, політичні, ідеологічні та релігійні ідеї і міфи.

І.Дзюбко,
заслужений діяч науки і техніки
України,
В.Гусаров,
В.Макогон,
доценти кафедри політичних наук

Далі буде...

20 років на варті інтересів студентства

У 1998 році виповнюється 20 років з часу прийняття центральними органами профспілки працівників освіти і науки рішення про створення самостійних студентських профкомів у закладах освіти. Тим самим студенти отримали додаткові права, утворилися засади організації студентського самоврядування.

Отже, в зв'язку з цією датою ми звернулися до голови студентської профспілки нашого університету **Анатолія ВАКУЛЮКА** з проханням трохи розповісти про історію створення студентського профкому в КДТУБА і, головне, про його сьогоднішній стан:

- Студентський профком в КДТУБА (тоді КІБІ) було утворено в 1979 році. І понині ця організація продовжує представляти інтереси студентів, аспірантів і докторантів нашого університету.

Які були напрямки діяльності студентського профкому? З першого дня заснування основними напрямками діяльності стали правовий та соціальний захист молоді, її лікування та оздоровлення, організація дозвілля та праці. Таким чином, попри

всі негаразди сьогодні, студентському профкому буде чим звітувати в свій 20-річний ювілей. Тому що кожного року забезпечується лікування 25-30 чоловік, оздоровлюються за путівками 60-100 чоловік, а в нашому санаторії-профілакторії (в нього, до речі, цього року також ювілей - 40 років з дня заснування!) близько 1000 чоловік.

(Початок. Прод. на 8 стор.)

Поступ розповідає...

29 грудня 1997 р. в кінотеатрі «Київська Русь» відбулися ІV Збори Першої студентської Української профспілки ПоСтУП. Від осередку ПоСтУП в КДТУБА участь в зборах взяли 24 чоловіка. Про історію становлення та сучасний стан ПоСтУПу розповідає виконуючий обо-в'язки голови осередку ПоСтУП в КДТУБА **Олександр Немировський**.

- Першу студентську українську профспілку ПоСтУП фондовано 3 вересня 1993 року в Києві. В роботі установчих взяли участь 16 студентів КПІ та Київської філії Державної академії зв'язку.

Однак через деякий час осередок ПоСтУПу в Київському політехнічному інституті зліквідували. Проте натомість утворили профспілку в Державному економічному університеті та Києво-Могилянській Академії. В Академії зв'язку ПоСтУП, перейнявши ініціативу, став єдиною профспілковою організацією.

Деякий час ПоСтУП діяв на київському регіональному рівні. Лише в листопаді 1994 року засновано первинний осередок профспілки у світловодській філії Кременчуцького інституту економіки та нових технологій. Днем пізніше (26 листопада) Студентське братство м. Львова ухвалило заяву про переорієнтацію своєї діяльності на профспілкову роботу і приєдналося до ПоСтУПу.

Утворено осередки ПоСтУПу в Кременчузі, Рівному та Черкасах. Діють ініціативні групи в Харкові, Луганську, Чернігові та Миколаєві.

До ПоСтУПу приєдналися також такі відомі організації, як Українська студентська спілка Київського університету ім. Т.Г.Шевченка (УСС КУШ) та Союз українського студентства (СУС) Донецчини.

Сучасний стан профоб'єднання та його діяльність

1995 року до Київської регіональної організації приєдналася київська філія УСС, що відкололася під час з'їзду УСС в Луцьку. Таким чином, ПоСтУП має у своїх лавах 6000 студентів (офіційні дані) по всій Україні й представництва у більшості регіонів країни (Україна молода. - №15.-1996.-С.10)

На державному рівні ПоСтУП домагається «приведення стипендій до науково-обґрунтованого прожиткового мінімуму».

Щоб реалізувати це, ПоСтУП бере участь у переговорах про укладання Генеральної угоди у складі делегації вільних профспілок України, до яких увійшов з моменту їх заснування. У цій структурі ПоСтУП репрезентують голова **Костянтин Захаренко** та голова УСС **КВШ Олексій Кляшторний**, який є членом секретаріату комісії з переговорів.

ПоСтУП неодноразово виступав проти акцій ліворадикалів, вважаючи, що лише «догвірний» процес здатен забезпечити правові гарантії дотримання сторонами своїх зобов'язань.»

Голова профспілки **Костянтин Захаренко** заявив, що успіхові згаданих переговорів сприятиме формування уряду, який знайде підтримку більшості Верховної Ради та Президента. Надію на формування такого уряду ПоСтУП поклав на прем'єр-міністра України **Євгена Марчука** (Українське слово.-№ 21.-1995.-С.4).

Профспілка бере участь і у виборах різних рівнів. 1994 та 1995 року серед кандидатів до ВР, яких підтримував ПоСтУП - **М.Рудь**, **В.Федорин** та Президент Центру ринкових реформ **Володимир Лановий**.

Крім того, профспілка брала

участь у проекті «Молодіжна альтернатива», що мав залучити молодь до участі у виборах.

На муніципальних виборах ПоСтУП утворив передвиборний блок «Місцеві ради - в чисті руки». Однак жоден кандидат від цього блоку не став депутатом.

ПоСтУП зі створенням федерації Вільні профспілки України відразу приєднався до цього профоб'єднання 1995 року.

У знак солідарності з вільними профспілками студенти підтримали акцію протесту залізничників 19 жовтня 1994 року, пікетуючи депо «Київ-Пасажирський», а також акцію гірників - членів НІПГУ. 15 листопада 1995 року ПоСтУП пікетував Міністерство вугільної промисловості. В пікетуванні взяли участь 81 студент. Цю акцію здійснено на підтримку страйку, який 14 листопада 1995 року розпочала НІПГУ. «Вдатися до цього заходу, - зазначається у розповсюдженому ПоСтУПом комюніке, - студентів змусило невпинне зростання цін на електроенергію, котре призводить до нерентабельності й зупинки підприємств України, важким тягарем лягає на сімейний бюджет її громадян, боляче вдаряє по освітній галузі».

Пікетників усе ж прийняв заступник міністра вугільної промисловості **Дмитро Герасимчук**, тоді як делегація головуєчих шахтарів з НІПГУ так і не дочекалася зустрічі з офіційними особами міністерства.

Окрім того, 10 жовтня 1995 року ПоСтУП організував пікетування Міністерства оборони України силами студентів Київського державного технічного університету будівництва та архітектури (КДТУБА).

(Початок. Прод. на 9 стор.)

Уважніше читаємо історію України

Воевода Адам Кисель і його епоха.

(Продовження. Початок в № 15-16 за 1997-98 рр)

Всі зазначені вище особисті якості Адама Киселя допомагали його порозумінню з московськими боярами. Киселю вдалося домовитись про визначення кордонів обох держав, про оборонний союз проти татар, тощо. Але не всі ці домовленості виконувались, фактично діяла лише угода про прикордонні відносини, за які відповідав сам Кисель. Як нагороду за вдалі переговори на початку 1648 року король жалує йому титул брацлавського воеводи.

З початком військових дій Богдана Хмельницького Кисель виступає як представник польського уряду на переговорах з козаками про мирну угоду. Переговори ці тривали досить довго, кілька разів припинялись, відновлювались знову, проте результатів не мали. Безрезультативність їх пояснювалась кількома причинами: насамперед, тому, що обіцянки Киселя про скасування Унії, на чому наполягали козаки, не мали під собою ґрунтовної основи, польський сейм рішучо виступав проти цих заходів. Крім цього, значна різниця існувала між поглядами на козацький рух Богдана Хмельницького і Адама Киселя. Так, Кисель вважав козацький рух подібним до повстань ХVI ст., як шляхтич він не припускав думки про визволення українців від польського гніту, а відтак не поєднував народності з національністю в політичному розумінні. В зв'язку з цим не зайвим буде нагадати слова, які досить точно його характеризують: «Нехай воюють козаки, а хлопці працюють на панів».

Незважаючи на фактичну безрезультативність переговорів 1648 - 1652 років, король високо оцінив роль Киселя в переговорному процесі і в 1650 році назначив його кївським воеводою. Разом з цим, зростає кількість звинувачень на адресу Киселя - як з боку козаків, так і з боку шляхти, яка вбачала в його діях спробу здійснення державного перевороту.

Замок Киселя під час його перебування в Києві знаходився на Флорівській, або Замковій горі, де в 9-10 ст. стояв приміський князівський палац, а в 70-80-х рр. 14 ст., коли Поділ став головним осередком Києва, - дерев'яний замок литовського воеводи. Таким чином, Замкова гора була на той час адміністративним центром Києва, через теперішній Андріївський узвіз було перекинуто підйомний міст на ланцюгах, який вів до замку через головні Драбські (від слова драбант - охоронець можновладної особи) ворота. Замок охоронявся з усіх боків, двір воеводи огорожувався острогом з 15 бойовими чотирьохярусними баштами, площа його становила понад 16 тис.м, тобто в 2 рази перевищувала площу плато Замкової гори. Замок сполучався мостом з укріпленням на горі Здихальниці (Уздихальниці) і становив з ним одне ціле, через що обидві гори мали спільну назву Замкової гори.

На реконструкції палацу Адама Киселя на Замковій горі за малюнком Вестерфельда 1651 року (рек. П.Юрченка) зображено дерев'яну двоповерхову будівлю, яка нагадує стародавні теремі і вже не має явно виражених рис оборонної споруди. Над першим поверхом зроблена піддашшя (опасання на кронштейнах), яка служить для захисту підвалів і

людей від несприятливих погодних умов, від дощу та снігу. Очевидно, житлових приміщень на першому поверсі не було: зображено лише два невеликих віконця в сінях, обабіч дверей. Можливо, на першому поверсі були технічні приміщення і кімнати для прислуги. Головний (очевидно, південний, виходячи з малюнку Вестерфельда) фасад палацу прикрашений галереєю на стовпчиках на другому поверсі. Прямокутний об'єм палацу перекритий двома двоххилими дахами з мансардними вікнами з півдня і півночі. Найвірогідніше, палац був активно прикрашений різьбленням, що взагалі було поширене в українській дерев'яній архітектурі.

На жаль, ми не маємо зараз документальних свідчень, чи знала дерев'яна архітектура Києва (а більшість споруд Києва на той час були дерев'яними) якихось суттєвих змін за часів нового кївського воеводи, хоча цілком ймовірно, що його особисті смаки вихідця з Волині могли певною мірою відбитись і в кївській архітектурі.

Доля дерев'яного палацу не була щасливою. В 1651 році повстали козаки спалили замок, де засіли шляхтичі. Це був фактичний кінець адміністративного значення Замкової гори, про її запусіння писали вже в 1654 році, після возз'єднання з Росією, надіслані до Києва російські військові спеціалісти з фортифікації. Башти і огорожі навколо палацу були вже в обшарпаному стані, колодязь, яким користувалися в замку, завалився і в ньому вже не було води. Російський уряд не став розмішувати на цій горі гарнізон, і поступово її відкрили городи та баштани, що досить точно відображає план російського полковника Івана Ушакова 1695 року. На Замковій горі в 1695 році вже не залишасться жодних слідів давніх оборонних

(Початок.Прод. на 7 стор.)

Уважніше читаємо історію України Воевода Адам Кисель і його епоха.

(Продовження. Поч. на 6 стор.)

споруд. Пізніше, з 1816 року тут був цвинтар для населення Подолу, Гончарів і Кожум'як, а в 1854 році гору віддали Флорівському монастирю під монастирське кладовище.

Доля дерев'яного палацу певною мірою була подібною до долі його останнього господаря, якого також чекало розчарування, відхід від державних справ і смерть. Останнім актом політичної діяльності Адама Киселя була участь як посередника між польським урядом і козаками в Білоцерківській угоді, укладеній в середині вересня 1651 року. Ця угода представляла собою обкросне повторення попередньої Зборівської умови. За новою угодою війська ресстрого вже мало бути тільки 20 тисяч, і проживати вони могли лише в межах Київського воєводства. Ясна річ, про скасування Унії мови вже не було.

Укладеною угодою були незадоволені як козаки, так і шляхта. Постійні нападки і звинувачення з обох боків спричинили Киселю великі неприємності, король поступово віддалявся від нього. Все це дуже гнітило останнього київського воєводу і спричинило його хворобу одразу після підписання Білоцерківської угоди. Останні роки свого життя він прожив в Києві, відійшовши від всіх суспільних справ. Про його розчарування в королівській політиці свідчить лист до короля від 23 січня 1652 року. Наостанку Кисель вирішує прийняти участь в Брестському поході, під час якого помирає 3 травня 1653 року.

Так закінчилося життя одного з найбагатших людей на Україні, видатного політика і дипломата свого часу, останнього польського воєводи в Києві Адама Киселя. Відомості про нього зберегли численні документи та кілька портретних зображень, вони послужили основою для наукових досліджень М.Костомарова та О.Новицького (останній присвятив Киселю дві роботи: «А.Г.Кисель, киевский воєвода» та «К биографии Адама Киселя»). Досить детальні свідчення про Адама Киселя, факти його біографії подаються майже в усіх дореволюційних (таких, як «Русский биографический словарь» 1897 року) довідниках, в творах М.Грушевського та інших істориків та в сучасних енциклопедичних виданнях. Про його портретні зображення було написано також немало (зокрема, в книзі П.Белєцького «Украинская портретная живопись XVII-XVIII веков», звідки й взяті ці судження). А в самому Києві пам'ять про останнього польського воєводу залишилась в стародавній назві гори - Киселівка, на якій вже в радянські часи був стратегічний об'єкт, а кілька років тому було встановлено великий дерев'яний хрест на честь загиблих під кутами українських воєнків. І, на жаль, не кожний киянин знає цікаву і бурхливу історію колишньої Замкової гори. То чи не час уважніше придивитись до нашої минувшини?...

Ю. Івашко, кандидат архітектури

ПРАЦЮЮТЬ КУРСИ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

За рішенням адміністрації КДТУБА створені курси української мови. Мета курсів - допомогти викладачам і співробітникам в оволодінні державною мовою на такому рівні, щоб з 1 вересня 1998 року все викладання і діловодство в КДТУБА велося українською мовою. Робота курсів спирається на результати нещодавно здійсненого аналізу рівня володіння державною мовою викладачами та співробітниками університету.

Викладання на курсах забезпечується силами викладачів кафедри українознавства і проводиться в трьох напрямках: «Вдосконалення української мови» /курс читає доцент М.І.Сметанська/, «Ділова українська мова» /курс читає викладач Л.Ф.Плотникова/, «Науково-технічний стиль і культура української мови» /курс читає доцент Ю.Л.Мосенкіс/. Заняття почалися в грудні 1997 року і розраховані на період до літа 1998 року /а в разі необхідності можуть бути продовжені/. Якщо в грудні 1997 року заняття тривали 2 години на тиждень, то у весняному семестрі 1998 року планується проводити їх 4 години на тиждень.

Заняття на курсах дозволяють не тільки глибше познайомитись із граматичними, стилістичними та іншими особливостями української мови, новим українським правописом, а й розв'язувати конкретні питання, що виникають у практичній роботі викладачів і співробітників. На курсах можна отримати філологічну консультацію з проблем мовного редагування текстів лекцій, екзаменаційних білетів, методичної літератури, з перекладу технічної термінології.

(Початок. Прод. на 9 стор.)

Т.Г.Шевченко у Києві

«...Я полюбляв сидіти на ганку Лаврської типографії, дивитися на Лавру, на Дніпро...»

Т.Г.Шевченко чотири рази був у Києві, наше місто справило дуже велике враження на Кобзаря. Тарас Григорович згадує Київ у своїх творах і поезіях близько 50 разів.

Перший раз молодий Тарас потрапляє у Київ у 1829 році на кілька днів, коли валка з кріпаками пана Енгельгарта прямувала у Вільно і зупинилась у місті.

Другий період перебування Т.Г.Шевченка тривав з середини червня 1843 року до лютого 1844 року. Вперше зупинився Тарас Григорович у «Зеленому готелі» на Печерську /біля вул. Московської/. Потоваришував з П.Кулішем, С.Сенчило-Стефановським і згодом переїхав до них у район Золотої брами. Зробив кілька малюнків Києва, які потім увійшли у збірку «Живописная Украина».

Третій період припадає на 1845-1847 р.р. Тут Тарас Григорович працює у Археологічній комісії, зробив чимало подорожей по Україні, багато малював /на жаль, частина малюнків була втрачена/. Т.Г.Шевченко

(Початок. Прод. на 8 стор.)

Т.Г.Шевченко у Києві

(Прод. Початок на 7 стор.)

зустрічався, вів бесіди з своїми друзями, було створене Кирило-Мефодіївське товариство, яке було погромлене царатом. У квітні 1847 року Тарас Григорович на перевозі через Дніпро був заарештований, і на 10 років засланий солдатом у Казахстан.

Останній період перебування Т.Шевченка у Києві тривав влітку 1859 року. Тарас Григорович тривалий час жив на Пріорці /вул. Вишгородська,5/. Багато подорожував по місту, зустрічався з художником І.Сошенком, друзями М.Чалим, М.Драгомановим, І.Гудовським. 14 серпня Т.Г.Шевченко вирушив з нашого міста до Петербургу.

Мені вдалося зробити три серії пейзажів тих місць, де перебував Т.Г.Шевченко /близько 100 робіт/. Вони знаходяться у двох музеях та Міжнародному фонді «Відродження». Частина робіт показана тут.

В.Писаренко, доцент

20 років на варті інтересів студентства

(Прод. Поч. на стор. 5)

Крім того, надається допомога по догляду за дітьми 35-40 молодим сім'ям.

Як і традиційно, профком студентів бере активну роль у створенні студентських будівельних загонів під час літніх канікул. Протягом останніх 5 років в їх складі набували професійної майстерності і заробляли на життя понад 100 студентів кожного року.

Хочу також звернути увагу, що студентський профком через центр працевлаштування сприяє щоб студенти могли отримати тимчасову роботу під час навчання в університеті.

- Це стосується традиційних соціально-побутових питань. А що ви мали на увазі, коли говорили про правовий захист?

- Так, був у нас випадок, навіть екстремальна ситуація, коли Кабінет Міністрів України видав 25 липня 1995 р. Постанову про скасування військової кафедри університету. І саме роль студентського профкому як виразника інтересів учнівської молоді стала вирішальною.

Так, з першого дня нового навчального року студентський профком підтримав дії адміністрації, які були розпочаті ще на початку серпня і спрямовані на збереження кафедри спецпідготовки. Профком студентів організував збори, на яких були присутні понад 800 чоловік. Вони обрали ініціативну групу, що очолила ряд акцій на підтримку адміністрації. Від імені ініціативної групи та за дорученням студентського колективу на адресу

державних установ і владних структур була направлена велика кількість листів і заяв. Також було проведено величезну організаційну роботу з підготовки пікетування Міністерства оборони, яке, на жаль, було заборонено районною адміністрацією. Однак, підбурювані деструктивними силами, психологічно налаштовані на цю акцію студенти, зірвавши учбовий процес, все ж таки вийшли на вулиці. Виникла загроза порушення громадського порядку. Хочете дізнатися як повівся студентський профком тоді? Він вийшов на вулиці разом із студентами і цілеспрямовано спромігся утримати ситуацію від контролю, що запобігло негативним наслідкам - можливим стихійним діям. Завдяки адміністрації університету, зокрема ректорові А.М.Тугаю, який доклав справді неординарних зусиль, та найактивніший підтримці профкому студентів кафедру спецпідготовки було збережено.

- Анатолію, скажіть, в яких ще акціях брав участь студентський профком?

- Студентський профком із профактивом, студентами, аспірантами, докторантами брали участь (на відміну від інших громадських, в тому числі студентських, організацій) в багаточисельних акціях - мітингах, пікетуваннях Верховної Ради, Кабінету Міністрів, Міністерства освіти -, спрямованих на соціальний захист працівників освіти і учнівської молоді. Хочеться ще додати про інші заходи, якими займається наша студентська профспілка. Так, в 1997 р.

студентський профком спромігся успішно вирішити питання пільгового проїзду в метро студентів, а цим ми займалися протягом 3-х років. Завдяки профспілці понад 100 дітлахів студентів і аспірантів отримали подарунки і запрошення на святкові новорічні вистави. За допомогою районної організації Червоного Хреста студенти одержали гуманітарну допомогу.

Одною з важливих засад роботи студентського профкому профспілки працівників освіти і науки є налагодження співпраці з адміністрацією та первинними осередками інших учбових закладів. Завдяки цьому в КДТУБА створені фонд матеріальної підтримки, преміювання, оздоровлення і пільгового харчування студентів, з якого щорічно підтримуються 150-200 чоловік.

- Нині профспілка викладачів і співробітників університету прийняла колективний договір на 1998-2000 роки. Скажіть, Анатолію, чи студентський профком бере участь в цьому колдоговорі?

- Зрозуміло. У 1997 р. студентський профком став повноправним учасником колективного договору профспілки з адміністрацією, чим посилюється соціальний і правовий захист студентів, аспірантів і докторантів.

І ще. Профком студентів КДТУБА увійшов до Асоціації студентських профспілок Києва, яка налічує на сьогодні 150000 членів.

Наша інф.

Гість клубу «СТИХІЯ»

Цього разу в гості до нашого клубу поезії «СТИХІЯ» завітала тринадцятилітня Олена Карпуніна.

Ця спокійна, невеличкого зросту дівчинка з одинадцяти років захоплюється створенням поетичних філософських роздумів про життя, кохання, щастя (до речі, є в неї і вірші англійською мовою). Крім того, дівчина малює, пише музику, обожнює рукоділля, й виходить це у Оленки красиво, старанно, одним словом, по-мистецьки...

Пропонуємо і Вам прочитати її вірші.

КОРОЛЕВА

Сьогодні час похмурий, невеселий

Та не для мене - бо сьогодні я

Усього світу королева

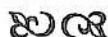
Прийшла, нарешті, черга і моя

Сьогодні я саджусь на трон небесний

І власним оком оглядаю світ,

І не вважаю я, що це нечесно,

Бо правлю я якусь маленьку мить.

Я ЧИТАЮ ЧУЖОЙ ДНЕВНИК...

Старой книги ветхие страницы

На чужом и странном языке...

Годы, пролетевшие, как птицы,

Их заставили лежать на чердаке

Тот язык теперь мне стал понятным

И страницы принесла я в дом,

Все листы исколканы, измяты

Я спасла их теплым утюгом.

И читала чью-то книгу жизни,

Чей-то старый, порванный дневник.

Были в нем и горе, и ошибки,

Был он интересней всяких книг.

Поступ розповідає ...

(Прод. Початок на 5 стор.)

Пікетування було проведено з вимогою скасувати рішення Кабінету Міністрів від 25 липня 1995 року про закриття військової кафедри університету. Студентів спільно з народними депутатами України Миколою Ратушним та Петром Швидким, які підтримали ПоСтУП, прийняв заступник міністра Генерал-полковник І. Біжан. Під час переговорів дійшли компромісу: III та IV курси закінчують навчання, II курс навчається за умовами, якщо університет фінансуватиме кафедру. В цій акції взяло участь близько 2500 студентів.

Досить широку діяльність розгорнуло Студентське Братство Львова, особливо супроти «платних відпрацювань» академічних заборгованостей, що були запроваджені адміністраціями Державного університету ім. І. Франка, Української академії друку та Автодорожнього технікуму. Студенти, стипендії яким не виплачувалися протягом двох місяців, відповіли страйком 11 жовтня 1995 року, що супроводжувався зупинкою руху міського транспорту, пікетуванням та піротехнічними ефектами. В результаті студенти перемогли.

Профспілка намагається залишити за собою статус «партійно неангажованої» молодіжної структури, тому

не пов'яже себе з якоюсь однією партією. Відтак регіональні організації ПоСтУПу взаємодіють із різними політичними структурами в залежності від власних уподобань. На загальноукраїнському рівні ПоСтУП увійшов як колективний член до політичного клубу громадського об'єднання «Нова Україна». За допомогою Фонду демократії ПоСтУП видає щомісячну газету з одноіменною газетою.

Під час зустрічі із студентами 17 листопада 1997 р. Прем'єр-міністр України Валерій Пустовойтенко призначив Голову ПоСтУПу Костянтина Захаренка радником Прем'єр-міністра України з питань молодіжної політики.

29 грудня 1997 року в Києві відбулися IV Збори ПоСтУП. На черговий термін Головою ПоСтУПу був обраний Костянтин Захаренко. Заступниками Голови обрані Петро Мартин (Львів), Валерій Гусак (Рівно), Яна Бондарчук (Донецьк), Олексій Кляшторний (Київ), від Товариства Студенток ПоСтУПу заступником Голови з жіночих питань Лузіна Леся. Головою Ревізійної Комісії - Артема Михайлова, Голова Секретаріату ПоСтУПу - Валерія Костакова.

Профспілкове життя

Конференція трудового колективу

26 грудня 1997 року відбулася конференція трудового колективу нашого університету. Ректор університету, професор А.М.Тугай та голова комісії А.А.Гром доповіли про підсумки виконання колективного договору за 1995-1997 роки та прийняття колективного договору на 1998-2000 р.р.

Проректор університету, професор М.М.Осетрін доповів конференції про затвердження Статуту нашого закладу.

Про затвердження комісії по трудових спорах розповів голова профкому М.Д.Василевський.

Під час розгляду питання про підсумки виконання колективного договору професор А.М.Тугай відзначив, що ректором разом з профкомами проводились спільні роботи по соціальному захисту співробітників університету в 1995-1997 роках.

За цей період 32 родини співробітників одержали нові квартири. За рахунок позабюджетних коштів в університеті працює медпункт, учбово-оздоровча база «Будівельник», спортклуб. Кошти, які адміністрація університету перераховує профкому співробітників, використовуються для соціально-матеріальної підтримки співробітників. За рахунок фонду ректора провадиться нагородження співробітників в зв'язку з ювілейними датами, надається матеріальна допомога в особливо скрутних становищах та ін. Плідно працюють жіноча рада та рада ветеранів. Значну роботу по лікуванню і оздоровленню виконує профком університету. Санаторніми путівками було забезпечено понад 250 співробітників, в тому числі в санаторій-профілакторій КДТУБА - 73 співробітники.

Конференція відмітила, що колективний договір в основному виконаний. Разом з ним деякі пункти договору не виконані або виконані частково, але

вони не мають принципового значення.

З проектом колективного договору на 1998-2000 р.р. виступив А.А.Гром. Новий договір має 12 розділів, які вже звичні нам за попередніми договорами. Договір розроблявся і базується на фінансових можливостях університету.

Значний вклад в розробку колективного договору внесли Г.М.Кочетов, С.С.Синекоп, О.Г.Вільсон, О.В.Фролов, М.О.Соловей, В.В.Онофрійчук, Г.Ф.Семенюк, М.М.Осетрін, автори матеріалу та ін.

Колективний договір з доповненнями був прийнятий конференцією. Повний текст договору буде надруковано в додатку до газети університету «А+Б», що вийде невдовзі.

А.Гром,
голова комісії по підведенню підсумків колективного договору

Г.Тімінський,
заступник голови профкому

ПРАЦЮЮТЬ КУРСИ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

(Прод. Початок на 7 стор.)

Вже перші заняття на курсах показали велику необхідність роботи таких курсів і зацікавленість у них. Так, наприклад, курс «Науково-технічний стиль і культура української мови» відвідують понад 30 слухачів, серед яких найбільше представників архітектурного факультету і військової кафедри. Серед усіх слухачів цього курсу своєю активністю, інтересом до української мови виділяється завідувач кафедри САПУ професор В.С.Михайлов, який допомагає в роботі корисними порадами й цінними проблемними запитаннями. Взагалі слід сказати, що будь-які конкретні пропозиції з боку слухачів курсів дуже допомагають у роботі, служать кращій організації занять на курсах української мови.

Слід зупинитися і на проблемах, які виникають у роботі курсів. Здається, це передусім різний рівень володіння слухачами українською мовою і, відповідно, їх різні погляди на ці курси. Адже слухачі - дорослі сформовані люди, кожен з яких має власні уявлення про те, як повинні працювати курси і що від них мають отримати слухачі. Можна сподіватися, що протягом усієї роботи курсів вдасться дотримуватися гармонії між інтересами всіх слухачів - це піде тільки на користь цікавій і дуже потрібній праці.

Залишається тільки побажати всім, кому це потрібно, відвідати курси української мови і з'ясувати там усі мовні питання, які виникають у роботі.

Ю.Мосенкіс,
доцент кафедри українознавства

Засновник - Київський державний технічний університет будівництва і архітектури
"А+Б" Свідоцтво про реєстрацію: КІ, №137 від 20.12.1995 р.

А+Б
Редактор - Ірина Геращенко
Адреса редакції: 252180, м.Київ-180,
Повітрофлотський проспект, 31,
кімн.346, тел. 241-55-35

Газета зверстана на комп'ютерному видавничому комплексі університету.
Комп'ютерна верстка О.В.Горбатовська
Обсяг і полоса формату 1 друкований аркуш, тираж 1000 примірників. Безкоштовно